

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 3. Desumpta ex cap. 15. & 16. lib. Levit. in quibus describitur Lex de vitando seminifluo & expiatione ejus, sacrificium arietis, vituli & duorum hircorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

Doctrina 3.

*Desumpta ex cap. 15. & 16. lib. Levit. in quibus describitur Lex de vitando
feminis suo & expiatione ejus, sacrificium arietis, vituli & duorum hircorum.*

N.135. Considera 1. **Q**UAM sollicitè Deus cap. 15. præcipiat tanquam im-
mundos declinare eos, qui fluxum feminis fuissent
passi: per tales enim moraliter loquendò Rupertò teste lib. 2. in Levit.
c. 28. intelliguntur detractores. *Quid enim aliud, ait ille, est fluxum
feminis & sanguinis pati, nisi detractoriis fluere verbis? sicut Scarabæus im-
mundum illud animal nullum bonum sustinet odorem, sed mero
in stercore suum figit domicilium; ita detractores aliorum spurcitiis,
quas in ore circumferunt, delectantur. Et sicut præci amœnissimum
hortum, floribus consitum ingressi, flores intactos relinquunt, fimo
tantum aut alteri lutulentæ immersi, in ea volutant, aut stercore
suffodiunt: ita detractorum mos est, in homine non virtutes & fa-
cta laudes digna, sed scædos defectus ac scelera propalare. Non mi-
randum sanè; Mariam sororem Moysis fratri suo detrahente ausam,
locò pœnæ scædissimam contraxisse lepram: debebatur sanè spurcifi-
simo ori tam turpis macula. S. Ephrem hanc pœnam delicto accom-
modam contemplatus asserit Tom. 1. *Ex deterrima Maria Prophetissa
lepra docemur, quam grave & detestabile vitium sit obretractio. Corpus, quod
leprâ infectum cernebatur, velut speculum quoddam fuit anima. Ipsi etiam
Barbari turpitudinem hujus vitii tam exosam, & humano tam indi-
gnos commercio habuere detractores, ut illos teste Tympiò in spe-
cul- mag. urbibus expulerint, providè agentes: nam quid aliud
est detractor, ut advertit S. Greg. M. lib. 14. Moral. Quam pestis
quædam Reipublicæ, ac velut canis rabidus in civitate, qui passim
nocere omnibus studet, eamque bestiam esse putat glossa, quæ de-
scribitur Danielis 7. his verbis: *Terribilis, mirabilis & fortis nimis, dentes
habens ferreos & cornua decem, comedens & comminuens & reliqua pedibus suis
conculcans. Glossæ adstipulatur sapiens. Eccles. 9. Dicens: terribilis est in
civitate sua vir linguosus. Linguosus quis alius nisi detractor? utpote
solâ linguâ nocens, sicut aper dentibus, accipiter unguibus. Sin
autem canes rabidos & ejusmodi bestias perniciosas nulla patitur
communitas, sed eos ferrò & jaculis insequitur, aut expellendos, aut
penitus necandos; cur fas non sit Magistratui, severissimè animad-
vetere***

vertere in detractores, ejusmodi bestiis plus damni inferentes. Quare regius vates quâ verbô, quâ exemplô Præsides hortatur, Psal. de se testatus: *Detrahentem secretò proximo suo, hunc persequer.* Proverbium est: eò, quò Diabolus non penetrat, mittit servos suos. Appropinquabant ad Christum peccatores, quos paternò affectu exceperat Lucæ 15. Quis huic misericordiæ potuisset indignari? quis eam carpere? si ægri ad medicum, cœci ad lucem, perditæ ad asylum confugiant. Non poterat ipse Dæmon huic factò labem inurere, non poterat taxare illud. Quid agit ergo? servos suos, detractionibus asuetos ablegat Phariseos, qui scœdisimas protrahunt linguas, in hæc scommata effusi: *Quia hic peccatores recipit, & manducat cum illis.* q. d. cernite hunc, vos simplicitate vestrà deceptæ turbæ; quàm falsò sibi arroget nomen Messix, in lege nobis promissi. Si veritate nititur verissimum illud vatis nostri regii effatum: *Cum sancto sanctus eris, & cum perverso perverseris.* Quis nisi mente captus sanctitatem aliquam in eo quærat, qui tot publicanorum consortiò delectatur? quis castum deprædicet, qui meretrices sequitur? quis justitiæ tenacem credat, qui telonarios protegit, ex turpi quæstu infames? videre hic mihi videor aquilam cum aviculis mansuetè confidentem, ut prædam illis dividat; altera verò ex parte corniculam ei insultantem, quæ cum propius accedere, nec officere ei possit, detrahere saltem illi suaque loquacitate & volatu eam laceßere assolet, ut asserit *Pierius Lib. 19. hierogl.* Aquila Christus est, qui salutem suam sitientes aviculas gratiosè recipit, ut prædam doctrinæ suæ cœlestis dividat eis, quâ refecti non sitiant in æternum; Sed hem! corniculæ Pharisei advolant subornati à Diabolo, qui Aquilam hanc aggredi non ausus, id saltem negotii illis relinquit, ut feriant linguâ, cui ille nec etiam à longè nocere poterat. Meritò igitur Christus contra eos intonat Joan. 8. *Vos ex patre Diabolo estis, & desideria patris vestri vultis facere. Ille homicida erat ab initio.* Fama autem est *vita civilis?* inquit Gerson. Quid cogitas Christiane hæc legens verba? nunquid & tu Dæmonem, aut Dominum tuum, aut patrem vis venerari, profitendò detractionibus tuis servitatem ejus? aut leas cupis bestias imitari, quas ob damna, Communitati integræ timenda, ferrò igneque persequi solemus? aut saltem eorum hominum esse de numero, quos tanquam immundissimos fugere oportet? eia age: tantarum aliquando sordium pertæsus, exclama cum Davide Psal. 140. *Pone Domine custodiam ori meo,*

meo, & ostium circumstantia labiis meis &c. Cùm autem imperante Deo homo à fluxu seminis (moraliter à detractione) mundandus, debuerit per plures dies exspectare: Sic à vitio hoc purgandus non tantùm unâ die, sed pluribûs, imò totâ vitâ ob criminis fœditatem, & damna inde proximo illata, persistas in pœnitentia, utens aquâ lacrymarum, & offerens juxta præceptum Dei versu 29. cit. capitis 15. *Duos turtures aut duos pullos columbarum*, quæ aves sicut cibos in guttur transmisos revocant, ita tu verba, quibûs aliorum famam læfisti, revoces: *Non enim remittitur peccatum, nisi restituatur ablatum.* Augustinô teste.

N.136. *Considera 2.* Hominem Christianum debere in se ipso exhibere magnum illud expiationis sacrificium, de quo agitur cap. 16. Offerbatur in illo *Aries, Vitulus & Hirci*. Per arietem, qui Ductorem gregis agit, denotatur anima Rectrix, Ductrixque Potentiarum. Hæc ergo soli Deo consecranda est: Holocaustum enim erat illa sacrificii species, de qua vetitum erat quidquam retinere in alios usus, utpote totum Honori divino consecrandum. Per vitulum jago subditum intelliguntur *potentie animæ*, quarum prima intellectus. Hic dedicandus est Deo per contemplationem rerum cœlestium: Voluntas verò per charitatem, & memoria per gratitudinem pro acceptis à Deo beneficiis. *Hirci* indicant *appetitum sensibilem & ipsum corpus*, quòd etsi debeat rigidâ mortificatione coerceri; ita tamen discretè tractari debet, ut instar *Hirci emissarii* integrum perduret, sufficiensque sit ferendis laboribus & statui congruis officiis.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 17. 18. & 19. lib. Levit. in quibus describitur oblatio adipis & effusio sanguinis in omni victima. Lex prohibens omnes luxuria species. Congeries Legum Cereimonialium, Judicialium & Moralium.

N.137, *Considera 1.* **D**Eum hîc in omni sacrificio præcepisse sibi offerre *adipem & sanguinem*: cùm tamen Vates regius cum ita loquentem inducat Psal. 49. *Nunquid manducabo carnes taurorum, aut sanguinem hircorum potabo?* Verùm facile est huic dubio satisfacere, si cogitemus: Sanguinem esse sedem animi, adeoque Deum petendô in sacrificiis sanguinem, moraliter loquendô, non petiisse aliud, quàm animum; nempè in omni virtuoso actu puram intentionem instar
fan-